

Мене вела ти в ніжні ранки
Ізмалку, хлопчиком дрібним.
Вставати вчила до світанку —
Будь неспокійним і міцним,
Росою вранішньою вмитий...
І я вставав, і я спішив,
І я зростав. Учився жити
Під кроною старих дубів.
Було нас троє. Але брата
Вже вкрила часу пелена.
Хлопчачих років рання втрата
Була звичайно не одна.
Удвох з сестрою ми зростали
В шахтарськiм селищі малім,
Город копали і сапали,
І звозили картоплю в дім.
А мати нам пісень співала —
Їх більше, мабуть, не почуть,
Як хлопця дівчина кохала,
Котру той хлопець встиг забудь,
Або тієї, що пізніше
Я прочитав у "Кобзарі",
Що батько синові миліший,
Ніж мати, що не говори,
І повідала ти малому
Свої скорботи життєві,
Бо в тебе — ні рідні, ні дому,
Тепер на чужині живи.
Мені ж приносила калину,
До узголів'я кладучи,
"Іди ти, сину, на Україну,
Нас кленучи".
І я зростав, і раптом виріс,
Неначе риба із води.
О добра материнська щирість!
Мене землею проведи,
Ти матернім відчуєш серцем
Людську і ласку, і тепло,
Мене ти в горі порятуєш
І другу й ворогу назло.
Ні, я не пещеної долі
Просив би в тебе. Зовсім ні.
Дай буйногрової сваволі
На довгу путь, на довгі дні.

